

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ing. Viery Horčicové a soudců JUDr. Jaromíra Klepše a JUDr. Vladimíra Gabriela Navrátila v právní věci

žalobkyně: BOMBAYERE s.r.o., IČ 284 63 421
se sídlem Karlova 183/14
110 00 Praha – Staré Město
zastoupené JUDr. Pavlem Dostálem, advokátem
se sídlem Krajinská 251/16, 370 01 České Budějovice

proti

žalovanému: Ministerstvo kultury
se sídlem Maltézské náměstí 471/1
118 11 Praha 1

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 3. 2022, č. j. MK 19060/2022
OPP, sp. zn.: MK-S 9721/2016 OPP

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného Ministerstva kultury ze dne 29. 3. 2022, č. j. MK 19060/2022 OPP, sp. zn.: MK-S 9721/2016 OPP se **zrušuje** a věc se žalovanému **vrací** k dalšímu řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. V.

- II. Žalovaný je **povinen** nahradit žalobkyni náklady řízení o žalobě ve výši **11.128 Kč** ve lhůtě jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku k rukám jejího zástupce JUDr. Pavla Dostála, advokáta.

Odůvodnění

I. Předmět sporu

1. Rozhodnutím Magistrátu hlavního města Prahy, Odboru památkové péče (dále jen „*správní orgán I. stupně*“) ze dne 1. 6. 2016, č. j. MHMP 976298/2016, sp. zn. S-MHMP 1754057/2015 (dále jen „*prvostupňové rozhodnutí*“) byla žalobkyně uznána vinnou za porušení § 35 odst. 1, písm. c) ve spojení s ustanovením § 9 odst. 2, odst. 3 zákona č. 20/1987 Sb., o státní památkové péči (dále též jen „*zákon o státní památkové péči*“) v rozhodném znění.
2. Sankcionované jednání spočívalo v tom, že žalobkyně na nemovitosti č. p. X v katastrálním území Y, kulturní památka r. č. Z v Pražské památkové rezervaci realizovala úpravy spočívající v umístění
 1. nové (tedy 2.) reklamní výstrče provozovny Thajský ráj v levém horním rohu nad vstupem do provozovny, o průměru cca 40 cm, v agresivní červeně – zelené barvě,
 2. půlkruhového podsvíceného reklamního poutače nad vstupem do provozovny Thajský ráj (velikost cca 200 cm x 70 cm) v agresivní červeně-zelené barvě,
 3. celoplošných polepů oken v prvním patře provozovny Thajský ráj, s nápisy „Thajský ráj“ a „Thaj Paradise“ a obrazovými upoutávkami, v červeně-zelené barevnosti,
 4. 2 ks velkých reklamních desek provozovny thajských masáží po stranách vstupu do provozovny, v červeně-zelené barvě s nápisem „Thai massage from 9,99 €“,
 5. Praporu (výstrče) s textem Thai Massage, na dřevěné žerdí v okně v 1. patře nad vstupem do provozovny.
3. Tím se žalobkyně dopustila správního deliktu dle § 35 odst. 1 písm. c) zákona o státní památkové péči. Za toto jednání byla žalobkyni uložena pokuta ve výši 200.000,- Kč. Zároveň byla žalobkyni uložena povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1.000,- Kč.
4. Žalovaný napadeným rozhodnutím změnil výrok prvostupňového rozhodnutí **tak, že v části výroku o vymezení časového období trvajícího správního deliktu nově uvedl „za období od 27. 10. 2015 do 25. 1.2016“, ve zbytku odvolání žalobkyně zamítl.**
5. Nyní žalované rozhodnutí o odvolání žalobkyně proti prvostupňovému rozhodnutí bylo vydáno v řízení, které navazuje na předchozí vydaná (a správními soudy zrušená) rozhodnutí žalovaného ze dne ze dne 13. 10. 2016, sp. zn.: MK 64571/2016 OPP, zn. MK – S 9721/2016 OPP (zrušeno rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 4. 2018, č. j. 4 As 73/2018 – 31) a ze dne 27. 7. 2018, č. j. MK 49708/2018 OPP, sp. zn. MK-S 9721/2016 OPP (zrušeno rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 9. 2. 2022, č. j. 5 A 232/2018-3).

II. Žaloba

6. **Žalobkyně v první řadě namítla, že ona nerealizovala úpravy spočívající v umístění předmětných reklamních předmětů a ploch. Dle spisové dokumentace, konkrétně ze záznamu správního orgánu I. stupně ze dne 6. 1. 2016, č. j. MHMP 32498/2016, sp. zn. S-MHMP 1754057/2015, vyplývá, že předmětné úpravy provedla společnost Thajský ráj**

Shodu s prvopisem potvrzuje M. V.

s.r.o. Žalovaný se s tímto záznamem nijak nevypořádal. Podle žalobkyně nebyl proveden jediný důkaz, který by prokázal, že úpravy provedla žalobkyně. Žalovaný odkazuje na odpovědnost žalobkyně jako nájemce nemovitosti, žádný odkaz na relevantní judikaturu napadené rozhodnutí neobsahuje. Poukázala na Smlouvy o nájmu nebytového prostoru ze dne 1. 7. 2014 a ze dne 30. 1. 2015, dle nichž nelze učinit závěr, že by byl žalobce povinen nést náklady spojené s péčí o kulturní památku. Reklamní předměty prapor, výstrč, poutač atd. žalobkyně ani neměla ve své evidenci. Předmětné části nebytových prostor s umístěnou reklamou užívala společnost SVOBODNAREKLAMA s.r.o. Toto tvrzení žalobkyně nebylo v průběhu správního řízení, tedy ani odvolacím orgánem, vyvráceno a rozporováno jediným provedeným důkazem. S úvahami žalovaného o podobnosti vnější grafiky a barevnosti reklamního a informačního značení se neztotožnila, tato argumentace se nedotýká jádra jejích námitek.

7. Žalobkyně dále namítla, že žalovaný převzal jako celek stanovisko Národního památkového ústavu, Územního odborného pracoviště v Praze, ze dne 5. 4. 2016, č. j. NPÚ-311/13791/2016. Podle žalobkyně toto stanovisko nebylo předmětem hodnotících úvah a automaticky bylo zařazeno jako důkaz svědčící v neprospěch žalobkyně.
8. Žalobkyně dále namítla, že dle interní zprávy ze dne 6. 1. 2016 správní orgán prováděl mnohem obsáhlejší šetření ve věci, avšak žalobkyni s těmito důkazy a šetřením neseznámil, čímž jí odepřel právo seznámit se se všemi důkazy ve věci. Správní orgán následně, po seznámení s poklady pro vydání rozhodnutí, provedl další tzv. kontrolní obhlídku dne 1. 6. 2016, a aniž by umožnil žalobkyni se seznámit s obsahem údajných zjištění, která měl učinit, tak jimi žalovaný argumentuje v neprospěch žalobkyně. Namítla také, že podkladem pro správní řízení proti ní nebyly kontroly, ale tzv. kontrolní obhlídky z veřejně přístupných míst ze dne 5. 1. 2016, 14. 3. 2016 a 24. 3. 2016, podle žalobkyně šlo o jednání správního orgánu zcela mimo rámec kontroly a objektivizace. Celkově má žalobkyně za to, že jí bylo odňato právo vyjádřit se ke kontrolním zjištěním, je názoru, že správní orgán nekontrolovatelně, bez možnosti objektivizace z hlediska časového, místního a faktického, pak tvrdí údajná porušení zákona na straně žalobkyně. Žalovaný se nevypořádal s námitkou, že fotodokumentace ze dne 3. 11. 2015, 5. 1., 14. 3. a 24. 3. 2016 nemůže být pro tyto vady důkazem a ani neodráží skutečný stav.
9. Žalobkyně uvedla, že se s podklady řízení seznámila dne 2. 5. 2016. Nebyla seznámena s tím, že následně dne 1. 6. 2016 byla uskutečněna kontrolní obhlídka. To bylo přitom použito jako důkaz, že stav nemovitosti zůstal nezměněn. Žalobkyni nemůže pak být kladeno k tíži, že využila právo vyjádřit se obsáhle až v řízení o odvolání.
10. Další námitky směřují k výroku prvostupňového rozhodnutí. Ten působí podle žalobkyně jako jeden celek, má však osm odstavců, obsahuje více výroků, část výroků vypadá jako odůvodnění – zejména čtvrtý, pátý a šestý odstavec. Z předchozí části výroku nevyplývá, na které nemovitosti měly být úpravy realizovány – je v něm uvedeno jak sídlo žalobkyně, tak i adresy nemovitosti č. p. X, k. ú. Y, přičemž žalobkyně užívá obě nemovitosti. Sporuje i názor žalovaného, že výrokovou část správního rozhodnutí nelze ztotožňovat s výrokem rozhodnutí.
11. Co se týče námitek k hodnocení důkazů, žalobkyně poukázala na to, že ze záznamu ze dne 6. 1. 2016 vyplývá, že předmětné úpravy provedla společnost Thajský ráj s.r.o. Stanovisko této společnosti nebylo zjištěno. Odůvodnění napadeného rozhodnutí je postaveno na obecných formulacích, na nekritickém přijetí stanoviska Národního památkového ústavu,

Územního odborného pracoviště v Praze, ze dne 5. 4. 2016, č. j. NPÚ-311/13791/2016 bez hodnotící úvahy žalovaného. Ten podle žalobkyně převzal myšlenky prvostupňového orgánu, nebylo vyloženo, která zjištění byla zjištěna z konkrétního důkazu, ani stanovisko památkového ústavu žalovaný nehodnotil jako důkaz. Žalovaný pak nevěnoval pozornost rozporům mezi zadáním otázek ze strany správního orgánu a odpovědím památkového ústavu. Podle žalobkyně muselo dojít v mezidobí k upřesnění dotazů, aniž by to bylo zachyceno ve správním spisu.

12. Žalobkyně poukázala na sdělení spoluvlastníka nemovitosti na adrese S, Daniela Rykla ze dne 14. 12. 2015, z něhož podle žalobkyně vyplývá jen tolik, že prostory má pronajaté žalobkyně a že je v nájemní smlouvě na ni delegovaná pravomoc projednat veškeré úpravy v provozovně, jakož i formy reklamního poutače. Touto odvolací námitkou se žalovaný nezabýval. Spoluvlastník se navíc vyjadřoval k bodům 1 až 3 výroku prvostupňového rozhodnutí, k bodům 4 a 5 se nevyjadřoval. Navíc, jednotlivé části nebytového prostoru mohla žalobkyně coby nájemce dát do podnájmu, což učinila na základě smlouvy, kterou uzavřela dne 30. 1. 2015 se společností SVOBODNAREKLAMA s.r.o. Tato společnost má kromě komplexní správy veškerých ploch dveří, oken, okenic, vitrín, fasády atd. na žalobkyní pronajatém nebytovém prostoru na adrese X, zajišťovat pro žalobce i realizaci další činnosti. Žalobkyně proto nebyla uživatelem předmětných částí nemovitosti.
13. Co se týče výše pokuty, žalobkyně namítla, že byť se dle žalovaného nejednalo o první případ porušení právních předpisů na úseku památkové péče, uváděné rozhodnutí nejsou součástí spisového materiálu a ani není zřejmý výsledek těchto řízení. Nebyl opatřen ani důkaz k tvrzení, že se měl žalobce dopustit jednání z ekonomického důvodu. Závěry žalovaného o účelu propagace jsou podle žalobkyně arbitrární. Žalobkyně namítla, že je jí v prvostupňovém rozhodnutí kladeno k tíži, že se předem nevyjádřila k možné likvidační výši pokuty, to v situaci, kdy se ctí presumpce neviny. Má přitom právo na procesní taktiku. Žalobkyně má za to, že částečně měl správní orgán údaje k dispozici na www.justice.cz, podle jejího názoru proto nebylo nutné činit odhad. Pokuta je podle žalobkyně citelná a není přiměřená. Je ve výši splaceného základního kapitálu, v době zpracování první žaloby představoval zůstatek na bankovním účtu žalobkyně částku ve výši 20.406,19 Kč. Žalobkyně po zrušujících rozsudcích o vrácení pokuty žádala, aby překlenula tíživou finanční situaci. Žalovaný se k likvidační výši pokuty a k zůstatku na účtu nevyjádřil.
14. V závěru žalobkyně namítla podjatost úřední osoby JUDr. Marie Fischerové, má za to, že žalobkyně byla předmětem nepřiměřené osobní kritiky a neprofesionálního chování při podepisování protokolu o kontrolní prohlídce dne 14. 12. 2015. Tomuto jednání bylo přítomno několik dalších úředních osob, zástupce žalobkyně či vlastníka nemovitosti. Žalovaný se nezabýval námitkou podjatosti z důvodu, že byla vznesena až v odvolacím řízení.

III. Vyjádření žalovaného

15. Žalovaný setrval na svém procesním postoji. Shrnul skutková zjištění o tom, že žalobkyně je uživatelkou předmětné nemovitosti. Má za to, že ve správním řízení bylo bez pochyby zjištěno, že úpravy kulturní památky v rozporu se zájmy památkové péče byly provedeny žalobkyní, případně na základě smlouvy byly pro ni realizovány třetím subjektem. Odpovědnou osobou je však uživatel nemovitosti, nikoli ten, kdo na základě soukromoprávního smluvního vztahu provádí pro uživatele kulturní památky např. správu

nemovitosti nebo úpravu za účelem propagace uživatelsky provozovny. S touto námitkou se vypořádal též Městský soud v Praze v odstavci 22 a 23 odůvodnění svého rozsudku ze dne 1. 2. 2018, č. j. 6 A 227/2016- 53.

16. Poukázal také na postavení Národního památkového ústavu dle § 32 zákona o státní památkové péči. Shrnul, že se prvostupňový, tak následně i žalovaný ztotožnil s názorem Národního památkového ústavu, jakožto odborné organizace na poli státní památkové péče. I k této námitce žalovaný poukázal na odůvodnění rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 1. 2. 2018, č. j. 6 A 227/2016 - 53. Umístění jakéhokoliv informačního, reklamního nebo propagačního zařízení na území Pražské památkové rezervace je vždy zapotřebí předem projednat s orgány památkové péče, a to na základě ustanovení § 14 odst. 2 a 3 zákona o státní památkové péči. Žalovaný si stojí za tím, že veškeré podklady a důkazy byly posuzovány v souladu se zásadou volného hodnocení důkazů, každý jednotlivě a ve vzájemné souvislosti, zároveň bylo přihlédnuto ke všemu, co vyšlo v řízení najevo. Mezi Národním památkovým ústavem a správním orgánem I. stupně nebyla jiná komunikace v předmětné věci než žádost ze dne 15. 2. 2016 a odborné vyjádření ze dne 5. 4. 2016.
17. K námitce neseznámení žalobkyně se všemi důkazy a podklady rozhodnutí podotkl, že žalobkyně se seznámila s podklady dne 2. 5. 2016, nebyly uplatněny žádné námitky či připomínky. Prohlídka dne 1. 6. 2016 bylo jen z veřejně dostupných míst ověřeno, že stav trvá. Také tuto námitku vypořádal již Městský soud v Praze. K namítané formulaci výroku rozhodnutí žalovaný setrval na tom, že potřebné náležitosti výrok splňuje. Také tuto námitku vypořádal již Městský soud v Praze.
18. K uloženému trestu žalovaný shrnul, že žalobkyně je podnikající subjekt, má již 5 provozoven v centru města na lukrativních adresách pro podnikání, kde se jistě platí nezanedbatelné nájemné. Správní orgán I. stupně uložil pokutu ve výši 10% ze stanoveného zákonného rozpětí, jde o sankci, o které předpokládá, že bude působit dostatečně preventivně ve vztahu k dalšímu chování pokutovaného subjektu. Jako k přitěžující skutečnosti přihlédl správní orgán I. stupně k tomu, že ze strany žalobkyně se nejedná o první případ porušení právních předpisů na úseku památkové péče. Přes výzvy k nápravě a zahájení správního řízení žalobkyně nápravu závadného stavu kulturní památky neprovedla.
19. K namítané podjatosti úřední osoby žalovaný uvedl, že žalobkyně tuto námitku vznesla až v rámci odůvodnění odvolání ze dne 19. 9. 2016. Námitka podjatosti musí být přitom vznesena bez zbytečného odkladu. K námitce se nepřihlédne, pokud účastník řízení o důvodu vyloučení prokazatelně věděl, ale bez zbytečného odkladu námitku neuplatnil. Případná vada řízení nemůže mít vliv na zákonnost rozhodnutí. Dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 10. 2005, č. j. 6 Ads 57/2004-59, o vadu řízení, která by mohla mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, se nejedná, pokud lze dovodit, že by výrok rozhodnutí byl stejný i za situace, kdyby k vadě řízení vůbec nedošlo.

IV. Replika žalobkyně

20. Žalobkyně k vyjádření žalovaného uplatnila repliku. Setrvala v ní na přesvědčení, že nebylo v řízení prokázáno, že by to byla žalobkyně, kdo realizoval úpravy nebo k tomu dal pokyn. Identifikován byl jiný uživatel předmětných nebytových prostor nemovitosti. Setrvala rovněž na tom, že ke stanovisku Národního památkového ústavu absentující hodnotící úvahy. Rovněž je žalobkyně toho názoru, že fotodokumentace z obhlídky dne 1.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. V.

6. 2016 byla další důkazní prostředek a setrvala na názoru, že výrok rozhodnutí není jasný i na důvodech, pro které má za to, že proběhla dodatečná komunikace mezi správním orgánem I. stupně a Národním památkovým ústavem.

21. K uloženému trestu žalobkyně uvedla, že ani skutečnost, že podniká, ani to, kde má či nemá pronajaty prostory, a ani ničím nepodložená úvaha žalovaného o tom, jak vysoké je na těchto místech jistě placeno nájemné (nejenom z toho důvodu má žalobkyně provozovny v současné době pouze 3), nemohou odůvodnit necitelnost a nepřiměřenost uložené sankce. Neztotožnila se také s názorem žalovaného, že není možné k opožděné námitce podjatosti přihlédnout.

V. Posouzení věci Městským soudem v Praze

22. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, jedná se o žalobu přípustnou, splňující všechny formální náležitosti na ni kladené (srov. § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní – dále jen „s. ř. s.“).
23. Nynější žaloba je v pořadí již třetí, kterou žalobkyně napadla rozhodnutí žalovaného o odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí. První žalobu proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 10. 2016 zamítl Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 1. 2. 2018, č. j. 6 A 227/2016 – 53, ovšem ke kasační stížnosti žalobkyně Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 27. 4. 2018, č. j. 4 As 73/2018-31, zrušil jak rozsudek městského soudu, tak i žalované rozhodnutí.
24. Nejvyšší správní soud konstatoval, že správní orgány pochybily, pokud trvání správního deliktu vymezily časovým obdobím od 25. 1. 2016 (zahájení správního řízení) do 24. 3. 2016, neboť ve věci bylo třeba analogicky aplikovat principy trestního práva, když právní úprava účinná v době, kdy se žalobce měl správního deliktu dopustit, neupravovala trvání správního deliktu. V souladu s těmito principy v okamžiku, kdy žalobkyně mohla seznat, že je důvodně podezřelá ze spáchání správního deliktu, což je okamžik zahájení správního řízení, došlo k přetržení trvání správního deliktu a správní orgán tak nemohl vést řízení o skutku, ke kterému mělo dojít až po zahájení řízení. Pro další řízení proto Nejvyšší správní soud závázal správní orgány, aby posoudily, zda se žalobkyně dopustila předmětného správního deliktu podle § 35 odst. 1 písm. c) památkového zákona v časovém období, které předcházelo oznámení o zahájení správního řízení.
25. Druhé žalobě žalobkyně proti následujícímu rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 7. 2018 městský soud vyhověl a rozsudkem ze dne 9. 2. 2022, č. j. 5 A 232/2018 - 39 žalované rozhodnutí zrušil. Městský soud shledal, že se žalovaný nevypořádal ani s jedinou odvolací námitkou žalobkyně, jakoby považoval tyto námitky za již „vyřízené“ předchozím rozhodnutím, které již bylo zrušeno. Strohé vyjádření žalovaného, že výše uložené sankce se mu jeví přiměřené, protože byla uložena v dolní polovině zákonného rozpětí, nelze považovat za vypořádání odvolací námitky týkající se uložené pokuty. Dále soud shledal, že žalovaný na závazný právní názor vyslovený Nejvyšším správním soudem reagoval toliko částečnou změnou jednoho z výroků prvostupňového rozhodnutí, jež se týkal období trvání správního deliktu, aniž by uvedl konkrétní úvahy, které ho vedly k závěru, že žalobce se dopustil jiného skutku (vymezeného jiným časovým obdobím), než pro který byl uznán vinným správním orgánem I. stupně.

26. Jelikož v předchozím řízení Nejvyšší správní soud i městský soud zrušili žalovaná rozhodnutí pro jejich vady *ex officio*, městský soud se úvodem zabýval tím, zda těmito vadami trpí i nyní žalobou napadené rozhodnutí.
27. Jak již bylo uvedeno v rekapitulační části, žalovaný rozhodnutím ze dne 29. 3. 2022 změnil výrok prvostupňového rozhodnutí tak, že omezil dobu protiprávního jednání žalobce **na období od 27. 10. 2015 do 25. 1. 2016. V odůvodnění k tomu uvedl, že dobu trvání** od 27. 10. 2015, tj. od doby, kdy prvostupňový orgán zjistil provedení úprav na předmětné nemovitosti, do 25. 1. 2016, kdy bylo zahájeno správní řízení. Po tuto dobu protiprávní stav trval a předmětná zařízení byla na nemovitosti stále umístěna. Oproti prvostupňovému rozhodnutí tedy došlo ke změně období trvání protiprávního stavu – prvostupňové rozhodnutí ve výrokové části totiž původně postihovalo jednání naopak až od 25. 1. 2016 do 24. 3. 2016.
28. Žalovaný zjevně při novém vymezení doby protiprávního jednání vycházel z podkladů správního spisu, které dle jeho názoru svědčí tomu, že protiprávní stav na předmětné nemovitosti trval již od 27. 10. 2015. Současně žalovaný nadále nepostihoval jednání po zahájení tohoto správního řízení, tj. po 25. 1. 2016, neboť si byl v souladu s názorem Nejvyššího správního soudu vědom, že jednání žalobkyně v tomto časovém období mu nyní nepřísluší hodnotit.
29. **Z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí tak podle názoru městského soudu srozumitelně vyplývají jak důvody pro změnu vymezení deliktního období, tak i to, že žalovaný shledal, že i v tomto nově vymezeném období žalobkyně spáchala správní delikt podle § 35 odst. 1 písm. c) zákona o státní památkové péči. Žalovaný touto změnou plně reflektoval závazný právní názor, který vyslovil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 27. 4. 2018, č. j. 4 As 73/2018-31.**
30. Městský soud poté shledal, že s odvolacími důvody se žalovaný zabýval na stranách 6 – 9 nyní napadeného rozhodnutí. V nynějším rozhodnutí tak nechybí vypořádání se s odvolacími důvody, jak žalovanému rozhodnutí ze dne 27. 7. 2018 naopak vytýkal městský soud v předchozím rozsudku ze dne 9. 2. 2022, č. j. 5 A 232/2018 – 39.
31. Ostatně žalobkyně ani nenamítá, že by žalovaný v dalším řízení výtky správních soudů nereflektoval. Městský soud je proto názoru, že nyní žalované rozhodnutí netrpí dříve identifikovanými vadami.
32. Městský soud *ex officio* dále posoudil otázku možného zániku odpovědnosti za tento správní delikt. Z ustálené judikatury totiž vyplývá, že k uplynutí prekluzivní doby je soud povinen přihlížet z moci úřední (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 5. 2. 2009, sp. zn. II. ÚS 1416/07, ze dne 26. 2. 2009, sp. zn. I. ÚS 1169/07, ze dne 11. 1. 2010, sp. zn. IV. ÚS 946/09, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 10. 2010, čj. 7 As 61/2010-89).
33. Společně s touto otázkou postupoval městský soud též dle usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2016, č. j. 5 As 104/2013 – 46, dle něž pokud krajský soud ve správním soudnictví rozhoduje o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu, kterým bylo rozhodnuto o vině a trestu za správní delikt v situaci, že zákon, kterého bylo použito, byl po právní moci správního rozhodnutí změněn nebo zrušen, je povinen přihlídnout k zásadě vyjádřené ve větě druhé čl. 40 odst. 6 Listiny, podle níž se trestnost činu posoudí a trest ukládá podle právní úpravy, která nabyla účinnosti až poté, kdy byl trestný čin spáchán, je-li to pro pachatele příznivější.

34. Městský soud přitom shledal, že ač žalovaný v návaznosti na rozsudek Nejvyššího správního soudu znovu projednával věc po 1. 7. 2017, kdy nabyla účinnosti nová právní úprava týkající se správního trestání podle zákona č. 250/2016 Sb., zákona o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (a dalších souvisejících předpisů), žalovaný se ani v rozhodnutí ze dne 27. 7. 2018 a tím spíše ani v nyní žalovaném rozhodnutí otázkou aplikace příznivější právní úpravy či možným zánikem odpovědnosti žalobkyně vůbec nezabýval.
35. Podle ustanovení § 35 odst. 1 písm. c) zákona o státní památkové péči ve znění účinném do 30. 6. 2017 platilo, že *„Obecní úřad obce s rozšířenou působností uloží pokutu až do výše 2 000 000 Kč právnické osobě, nebo fyzické osobě oprávněné k podnikání, jestliže při výkonu svého podnikání... nepečuje o zachování kulturní památky, neudrzuje ji v dobrém stavu, užívá ji způsobem neodpovídajícím jejímu kulturně politickému významu, památkové hodnotě nebo technickému stavu, nechrání ji před ohrožením, poškozením nebo znehodnocením nebo ji znehodnotí nebo zničí,...“*.
36. Podle § 35 odst. 5 písm. a) zákona o státní památkové péči ve znění účinném od 1. 7. 2017 lze za přestupek dle § 35 odst. 1 tohoto zákona /tj. i za přestupek dle § 35 odst. 1 písm. c)/ uložit pokutu do 2 000 000 Kč.
37. Podle § 112 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich dosavadní jiné správní delikty, s výjimkou disciplinárních deliktů, se ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona hledí jako na přestupky podle tohoto zákona. Odpovědnost za přestupky a dosavadní jiné správní delikty, s výjimkou disciplinárních deliktů, se posoudí podle dosavadních zákonů, pokud k jednání zakládajícímu odpovědnost došlo přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona; podle tohoto zákona se posoudí jen tehdy, jestliže to je pro pachatele příznivější.
38. Podle § 37 odst. 2 zákona o státní památkové péči ve znění účinném do 30. 6. 2017 bylo lze *„pokutu uložit jen do jednoho roku ode dne, kdy se o porušení povinnosti dozvěděl orgán státní památkové péče, který je příslušný pokutu uložit, nejdéle však do tří let ode dne, kdy k porušení povinnosti došlo.“* K zániku odpovědnosti za správní delikt dle § 35 odst. 1 písm. c) zákona o státní památkové péči ve znění účinném do 30. 6. 2017 tedy mohlo dojít tehdy, pokud správní orgán pravomocně neuložil pokutu v subjektivní lhůtě 1 roku od okamžiku, kdy se o porušení povinnosti dozvěděl, přičemž tak mohl učinit nejdéle v objektivní lhůtě 3 let ode dne, kdy k porušení povinnosti vůbec došlo.
39. Podle pozdější právní úpravy, tj. účinné od 1. 7. 2017, činí promlčecí doba 3 roky dle § 30 písm. b) zákona o odpovědnosti za přestupky - za delikt dle § 35 odst. 1 písm. c) zákona o státní památkové péči je možné uložit pokutu až do výše 2.000.000 Kč. Tato horní hranice se oproti době sankcionovaného jednání nezměnila, platí tedy shodně pro předchozí i současnou právní úpravu. Navíc se tato doba prodlužuje v případě stavění a přerušování běhu lhůt (srov. § 32 zákona o odpovědnosti za přestupky). Nová právní úprava tedy není pro žalobkyni příznivější, neboť pro zánik odpovědnosti za tento přestupek v konečném důsledku stanoví rozhodně delší lhůtu než 1 rok, jako tomu bylo dle § 37 odst. 2 zákona o státní památkové péči ve znění účinném do 30. 6. 2017.
40. Městský soud pro úplnost dodává, že na nynější věc se neuplatní přechodná ustanovení podle § 112 odst. 4 a 5 zákona o odpovědnosti za přestupky, neboť ta se týkají toliko procesních postupů správních orgánů v řízení o přestupcích. Hmotněprávní otázku zániku odpovědnosti je však nutno posoudit dle předpisů příznivějších a to účinných v době jednání žalobkyně, jak bylo vyloženo výše.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. V.

41. Při hodnocení, zda dle dřívější právní úpravy uplynula i prekluzivní lhůta, je vzhledem k procesní historii věci nutno zohlednit § 41 s. ř. s. Podle tohoto ustanovení platí, že „stanoví-li zvláštní zákon ve věcech přestupků, kárných nebo disciplinárních nebo jiných správních deliktů (dále jen "správní delikt") lhůty pro zánik odpovědnosti, popřípadě pro výkon rozhodnutí, tyto lhůty po dobu řízení před soudem podle tohoto zákona neběží. To platí obdobně o lhůtách pro zánik práva ve věcech daní, cel, poplatků, odvodů, záloh na tyto příjmy a odvodů za porušení rozpočtové kázně, které jsou příjmem státního rozpočtu, státních finančních aktiv nebo rezervních fondů organizačních složek státu, rozpočtů územních samosprávních celků, nebo státních fondů nebo Národního fondu, a o promlčecích dobách ve věci náhrady škody nebo nemajetkové újmy způsobené při výkonu veřejné moci podle zvláštního zákona.“
42. Smyslem a účelem § 41 s. ř. s. je, aby správnímu orgánu zůstala zachována část lhůty nevyčerpaná před zahájením soudního řízení pro případ, že jeho rozhodnutí bude soudem zrušeno a věc mu bude vrácena k dalšímu řízení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 4. 2012, č. j. 2 Afs 79/2011-171, ze dne 20. 11. 2019, č. j. 1 As 43/2019 - 25). Podle tohoto ustanovení se prekluzivní lhůta během soudního řízení pouze staví, části lhůty uběhlé před zahájením soudního řízení a po jeho skončení se počítají (blíže viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2008, č. j. 1 Afs 9/2008 - 59). Lhůty stanovené pro zánik práva vyměřit či doměřit daň podle § 47 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, neběží před soudem ani po dobu řízení o kasační stížnosti (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 9. 2012, č. j. 8 Afs 29/2011-78).
43. Co se týče posouzení běhu prekluzivní lhůty ve věci žalobkyně, ze správního spisu vyplývá, že správní orgán I. stupně se o umístění reklamních zařízení (poutač, výstrč, panely, polepy oken) na předmětné nemovitosti dozvěděl na základě podnětu ze dne 27. 10. 2015. V této věci začal okamžitě konat, mj. dne 30. 11. 2015 požádal o součinnost vlastníka nemovitosti, provedl 5. 1. 2016 obhlídku místa (pořídil fotodokumentaci), 22. 1. 2016 pak obdržel doplnění podnětu, jehož podstatou bylo specifikace porušení zákonných povinností jednáním žalobkyně.
44. Dne 20. 1. 2016 správní orgán I. stupně zahájil řízení se žalobkyní, oznámení o zahájení řízení bylo žalobkyni doručeno dne 25. 1. 2016. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 27. 4. 2018, č. j. 4 As 73/2018-31 vyložil (ve shodě s městským soudem), že delikt dle § 35 odst. 1 písm. c) zákona o státní památkové péči je deliktem trvajícím. Proto den doručení oznámení o zahájení řízení 25. 1. 2016 je třeba považovat za počátek běhu prekluzivní lhůty pro jeho projednání (shodně srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 6. 2011, č. j. 9 As 101/2010 – 101). Postih za deliktní jednání je pak možný pouze tehdy, je-li v prekluzivní lhůtě rozhodnutí nejenom vydáno, ale nabude-li rovněž právní moci (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2010, č. j. 7 As 61/2010 – 89, ze dne 15. 6. 2011, č. j. 9 As 101/2010 – 101).
45. Správní orgán I. stupně prvostupňové rozhodnutí vydal dne 1. 6. 2016 (žalobkyni doručeno 16. 6. 2016). Rozhodnutí o odvolání žalobkyně proti prvostupňovému rozhodnutí žalovaný č. j. MK 64571/2016 OPP, tn. MK-S 9721/2016 OPP vydal dne 13. 10. 2016, právní moci nabylo toto rozhodnutí dne 14. 10. 2016.
46. Žalobkyně proti rozhodnutí ze dne 13. 10. 2016 podala žalobu k Městskému soudu v Praze dne 27. 11. 2016, soud o ní rozhodl dne 1. 2. 2018, pod č. j. 6 A 227/2016 – 53; právní moci nabyl rozsudek dne 23. 2. 2018.

47. Žalobkyně proti tomuto rozsudku městského soudu podala kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu. Kasační stížnost napadla k soudu 8. 3. 2018, o ní Nejvyšší správní soud rozhodl rozsudkem ze dne 27. 4. 2018, č. j. 4 As 73/2018-31; rozsudek nabyl právní moci dne 28. 5. 2018. Vzhledem k tomu, že Nejvyšší správní soud výrokem II. rozsudku zrušil i rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 10. 2016, žalovaný byl proto znovu povinen ve věci rozhodnout o odvolání žalobkyně proti prvostupňovému rozhodnutí.
48. To učinil dne 27. 7. 2018 rozhodnutím č. j. MK 49708/2018 OPP, sp. zn. MK-S 9721/2016 OPP, rozhodnutí nabylo právní moci 19. 9. 2018. Žalobu proti tomuto rozhodnutí žalobkyně podala k Městskému soudu v Praze dne 15. 11. 2018, soud o ní rozhodl rozsudkem ze dne 9. 2. 2022, č. j. 5 A 232/2018 - 36, právní moci tento rozsudek nabyl dne 14. 2. 2022. I v tomto případě, městský soud výrokem I. rozsudku zrušil rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 7. 2018. Žalovaný byl proto znovu povinen ve věci rozhodnout o odvolání žalobkyně proti prvostupňovému rozhodnutí.
49. To učinil právě nyní žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 29. 3. 2022, č. j. MK 19060/2022 OPP, sp. zn.: MK-S 9721/2016 OPP, které nabylo právní moci dne 31. 3. 2022.
50. Za den počátku subjektivní prekluzivní lhůty stanovené k pravomocnému uložení pokuty je tedy nutno považovat den 25. 1. 2016. Od tohoto dne ke dni právní moci nyní žalovaného rozhodnutí (31. 3. 2022), uplynulo celkem 2257 dní, tj. 6 roků 2 měsíce a 6 dní.
51. Během této doby neběžela lhůta pro zánik odpovědnosti (srov. § 41 s. ř. s.) pouze dobu soudních řízení před Městským soudem v Praze od 27. 11. 2016 do 23. 2. 2018, před Nejvyšším správním soudem od 8. 3. 2018 do 28. 5. 2018 a před Městským soudem v Praze od 15. 11. 2018 do 14. 2. 2022. Jedná se o dobu 453 dnů + 81 dnů + 1187 dnů, celkem tedy 1721 dnů.
52. Od zahájení řízení dne 25. 1. 2016 až ke dni právní moci nyní žalovaného rozhodnutí tak bez stavení či přerušování uplynulo 536 dní. Od okamžiku, kdy se správní orgán I. stupně dozvěděl o možném protiprávním jednání žalobkyně, tedy uplynula doba více než 1 roku. Konkrétně má pak městský soud za to, že subjektivní prekluzivní lhůta k uložení pokuty uplynula dne 17. 7. 2018. Jelikož správním orgánům marně uplynula subjektivní prekluzivní lhůta, je podle městského soudu bez významu, zda uplynula objektivní prekluzivní lhůta, která v tomto případě vytváří jen rámeček dovoleného maxima k pravomocnému uložení pokuty.
53. Odpovědnost žalobkyně za správní delikt podle § 35 odst. 1 písm. c) zákona o státní památkové péči tak zanikla před právní mocí žalovaného rozhodnutí podle § 37 odst. 2 zákona o státní památkové péči ve znění účinném do 30. 6. 2017. Soud znovu poznamenává, že tuto právní úpravu o zániku odpovědnosti žalobkyně je třeba aplikovat věc z hlediska příznivosti podle § 112 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky.

VI. Závěr a náklady řízení

54. Městský soud v Praze shledal, že v projednávané věci došlo pro uplynutí subjektivní lhůty k prekluzi odpovědnosti žalobkyně za spáchaný správní delikt podle § 37 odst. 2 zákona o státní památkové péči ve znění účinném do 30. 6. 2017. Jelikož k tomu žalovaný nepřihlédl, jedná se o podstatnou vadu správního řízení mající vliv na nezákonnost jeho rozhodnutí. Soudu proto nezbylo, než žalované rozhodnutí zrušit podle § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s.

55. Podle § 78 odst. 5 s. ř. s. právním názorem, který vyslovil soud ve zrušujícím rozsudku nebo rozsudku vyslovujícím nicotnost, je v dalším řízení správní orgán vázán. Žalovaný proto zastaví správní řízení podle § 66 odst. 2 správního řádu.
56. O nákladech řízení rozhodl městský soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Podle tohoto ustanovení má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.
57. Městský soud proto přiznal žalobci náhradu nákladů za soudní poplatek ve výši **3.000 Kč**. Dále městský soud přiznal žalobci náhradu nákladů spočívajících v odměně za poskytnutí právních služeb advokátem JUDr. Pavlem Dostálem. Tato náhrada spočívá podle ustanovení § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb. advokátního tarifu v náhradě za úkony příprava a převzetí věci, sepisu žaloby a ve výši 3.100 Kč za jeden úkon (§ 7, § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu) a v paušální náhradě nákladů advokáta za tento úkon ve výši 300 Kč podle ustanovení § 13 advokátního tarifu, celkově tedy 2 x 3.400 Kč, tj. **6.800 Kč**. Městský soud nepřiznal žalobkyni náhradu nákladů za soudní poplatek za návrh na přiznání odkladného účinku žaloby, neboť o tomto návrhu rozhodl usnesením ze dne 14. 6. 2022, č. j. 10 A 48/2022 – 27. Současně soud nepřiznal žalobkyni náhradu za úkon právní služby podání repliky ze dne 27. 7. 2022, neboť toto podání svým obsahem představuje toliko stručnou rekapitulaci dosavadního procesního postoje, který žalobkyně dostatečně uplatnila již samotné v žalobě.
58. Advokát je plátcem daně z přidané hodnoty, částka odměny se tedy zvyšuje o částku této daně ve výši **1.428 Kč**. Celkově tedy městský soud žalobkyni přiznal výrokem II. náhradu nákladů ve výši **11.128 Kč** (3.000 + 6.800 + 1.428 Kč) a k její výplatě stanovil žalovanému přiměřenou lhůtu.

Poučení

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. V.

Praha 11. května 2023

JUDr. Ing. Viera Horčicová v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje M. V.